

Κι ἀπὸ τὰ χορτάρια | κι ἀπὸ τὰ καλὰ γρασιδία
οἱ σταλαματιῆς γλιστροῦνε χάντρες

Μελισσάνθ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 350. Συνών.
βρ ό χ ο ς, (II) 5 τ σ α ῖ ρ ι, χ α σ ῖ λ ι, χ ό ρ τ ο. β) Ἡ
εἰς δέματα παρασκευαζομένη χορτονομή πρὸς διατροφήν τῶν
ζώων ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα Μῆλ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.
Παρνασσ.) Σῦρ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ. Δαφν. Πισπιλ.)
Ἰαρ.: Μονάχα θέλω νὰ μοῦ δέκῃς λιγάκι κρέας κ' ἓνα λημ-
μάρι γρασιδί (λημμάρι=χειρόβολον, δράγμα) Μῆλ. Συνών.
σ α ν ό ς. γ) Πᾶσα χλόη σύνθηθ.: Πήγαμε καὶ ξαπλώσαμε 'ς
τὸ γρασιδί Ἀθῆν. Ἐπανήρχοντο περὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν
πόλιν κρατοῦντες γρασιδία ἀνὰ χεῖρας Δ. Καμπούρογλ.,
Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν. 1,242. Συνών. γ κ α ζ ό ν, χ λ ό η,
χ ο ρ τ ά ρ ι. 2) Ἀγρός εἰς τὸν ὅποιον σπείρεται γρασιδί
Πελοπν. (Βερεστ. Βραχν. Δαιμον. Μάν. Πιάν. Σκορτσιν.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Συνών. β ο σ κ ο τ ό π ι,
β ο σ κ ό τ ο π ο ς, γ ρ α σ ι δ ο τ ό π ι, γ ρ α σ ι δ ό τ ο -
π ο ς, γ ρ α σ ι δ ο χ ώ ρ α φ ο, λ ι β ά δ ι, τ σ α ῖ ρ ι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοῦς τύπ. Γρασιδί Ἡπ. (Πέρδικ.)
Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ. Τριφυλ.) Γρασιδ' Μακεδ. (Μικρὸ
Σούλ.) καὶ κατὰ πληθ. Γρασιδία Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.)

γρασιδιάζω Πελοπν. (Μῆλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι.

Ἐπὶ δημητριακῶν, αὐξάνομαι, συμφύομαι μὲ παραφυά-
δας ἔνθ' ἄν.: Ὅταν διπλιάξῃ τὸ φυτό, τοῦ εἰσέρχεται ἀμμο-
νία κατὰ τὸ Γενάρη ποὺ γρασιδιάζει Μῆλ. Συνών. γ ρ α -
σ ι δ ώ ν ω, χ λ ο ῖ ζ ω.

γρασιδοτόπι τό, Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ.
Κλειτορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ι δ ό τ ο π ο ς.

Ἀγρός εἰς τὸν ὅποιον σπείρεται γρασιδί ἔνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρασιδοτόπια καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Καλάβρυτ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α σ ῖ δ ι 2.

γρασιδότοπος ό, Ἀθῆν. (παλαιότ.)—Λεξ. Βλαστ.
286,371 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ τ ό π ο ς.

Τὸ μέρος, ὃ τόπος ὃ κατάλληλος πρὸς βλάστησιν ἀφθόνου
γρασιδίου ἔνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γ ρ α σ ῖ δ ι 2.

γρασιδοχώραφο τό, Γ. Παλαιολόγ., Γεωργ. οἰκιακ.
οἰκονομ. 1,168.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ χ ω ρ ά φ ι.

Γ ρ α σ ι δ ό τ ο π ο ς, τὸ όπ. βλ. Συνών. εἰς λ. γ ρ α -
σ ῖ δ ι 2.

γρασιδώνω Πελοπν. (Κυνουρ. Συκέα Λακων.) γρασι-
δώνου Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γή-
λοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Λεβάδ.
Παλαιοχ.) γρασ' δώνου Στερελλ. (Καρυά) κρασιδώνω Εὐβ.
(Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι, εἰς τὸ όπ. καὶ κ ρ α σ ῖ δ ι διὰ
τὸν τύπ. κ ρ α σ ι δ ώ ν ω.

Ἐπὶ τῶν δημητριακῶν, αὐξάνω εἰς τὸ ὕψος τῆς χλόης
ἔνθ' ἄν.: Τὰ σ'τάρια γρασιδούσαν Στερελλ. (Παλαιοχ.)
Κρασιδῶσε τὸ χωράφι Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών. γ ρ α σ ι -
δ ι ά ζ ω, χ λ ο ῖ ζ ω.

γρασιδωτὸς ἐπίθ. II. Βλαστ., Κριτικ. Ταξίδ., 33—
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ω τ ό ς.

Ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ γρασιδίου ἔνθ' ἄν.: Οἱ ράχες εἶναι
δασωμένες περιήγυρα καὶ 'ς τὴ μέση φουσκώνουνε λίγοι
γρασιδωτοὶ λοφίσκοι Π. Βλαστ., ἔνθ' ἄν.

γράφισμο τό, Κέρκ. (Καρουσ. Κασσιόπ. Ραχτ. κ.ά.) Πόντ.
(Οἰν.) γράσιμον Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
γράφ' μου Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γράνσιμο Ἡπ.
(Μαργαρίτ.) γράνσ' μου Ἡπ. (Ἑλληνικ.) Μακεδ. (Ἀρν.)
γράντσ' μου Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω.

1) Ἡ ξάνσις τῶν ἐρίων Κέρκ. (Καρουσ. Κασσιόπ. Ραχτ.
κ.ά.) Ἡπ. (Ἑλληνικ. Ἰωάνν. Μαργαρίτ.) Μακεδ. (Ἀρν.
Γρεβεν.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Πιάκαμαν τὸ γράνσιμο ἀπὸ
τὴν αὐγὴ καὶ δὲ φάγαμαν ἀκόμ' Μαργαρίτ. Ἀπόφ' ἔχουμι
γράφ' μου 'ς τὰ μαλλιά κι θὰ νυχτιρέψουμι Σπάρτ. Σήμωρα
ἔχουμι γράνσ' μου Ἑλληνικ. Συνών. λ α ν ά ρ ι σ μ α, ξ ά -
σ ι μ ο. 2) Ἡ φθορὰ ἐνδυμάτων ἢ ὑποδημάτων Πόντ. (Ἰ-
μερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Γράσιμον 'κ' ἔχ' τὸ
λῶμαν (τὸ ἐνδυμα δὲν λέει νὰ φθαρῇ, εἶναι ἀντοχῆς) Χαλδ.
Συνών. γ ρ α σ ῖ ο ς, γ ρ ά σ μ α ν, γ ρ α σ μ ο ν ή.

γρασίος ό, Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ όρ. ἔ γ ρ α σ α τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω, τὸ όπ. βλ., καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ο ς, διὰ τὴν όπ. βλ. Ἀνθ. Παπα-
δοπ., Ἱστορ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ όπ. βλ., όπου καὶ συνών.

γράφμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ όπ. βλ., όπου καὶ συνών.

γρασμονή ή, Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) γρασιμονή Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ όρ. ἔ γ ρ α σ α τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω, τὸ όπ. βλ.,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μ ο ν ή, διὰ τὴν όπ. βλ. Ἀνθ.
Παπαδοπ., Ἱστορ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 131. Ὁ τύπ. γ ρ α -
σ ι μ ο ν ή κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὗς. γ ρ ά σ ι μ ο ν.

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ όπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἀβοῦτα τ' όρτάρα -
λώματα - γεμενία γρασμονήν 'κ' εἶχαν (αὐτὲς οἱ κάλτσες-
τὰ ἐνδύματα-τὰ ὑποδήματα δὲν εἶχον φθοράν, ἦσαν πολὺ
στερεά) Κερασ. Πολλὰ καλὸ ροῦχο, γρασμονήν 'κ' ἔχει (πο-
λὺ καλὸν ροῦχο, ὕφασμα, δὲν φθείρεται) Οἰν. Τὸ δάλ' πολ-
λὰ βασταερὸν ἔν', γρασμονήν 'κ' παίρ' (τὸ σάλι εἶναι μεγá-
λης ἀντοχῆς, φθοράν δὲν φοβεῖται) Χαλδ. Τὰ κουντούρας
ντ' ἐπέρεις με γρασμονήν 'κ' ἔχ'νε (τὰ ὑποδήματα τὰ ὅποια
μοῦ ἀγόρασες δὲν παλαιώνουν) Σταυρ.

γράσο τό, κοιν. γράσον Κύπρ. γράσου πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. grasso.

Ὁρυκτέλαιον πρὸς λίπανσιν μηχανῶν κοιν.: Νὰ βάλης
λίγο γράσο 'ς τὴ μηχανή Ἀθῆν. Δὲν ἔχου λίγου γράσου νὰ
τ' βάλουν Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. λ ά δ ι, μ η χ α ν ό λ α -
δ ο.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γράσος Ἀθῆν. Ζάκ.
Κρήτ. (Χαν.) Μακεδ. (Καβάλλ.) Πελοπν. (Λεχαίν.)

